

Arrest

nr. 272 573 van 11 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 februari 2022 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat C. PIRONT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 februari 2022 wordt ten aanzien van verzoeker een inreisverbod opgelegd van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ HAMME/WAASMUNSTER op 16/2/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16/2/2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer : [...]) van de politiezone van PZ HAMME/WAASMUNSTER samen met de inspectiedienst RSZ.)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens gebruik van een valse Portugese verblijfskaart, PV [...], PZ Hamme/Waasmunster.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken.

Betrokkene heeft verder niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat in het ingevuld hoorrecht d.d. 16/2/2022 dat hij samenwoont met een vrouw L.V.F. en haar twee kinderen.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017).

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL

A. Geschonden bepalingen

- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);
- artikel 74/11§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “de Vreemdelingenwet”);
- de materiële motiveringsplicht;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het verbod van willekeur.

B. Bestreden beslissing

*De bestreden beslissing stelt dat :
[...]*

C. Grieven

Artikel 8 van het EVRM stelt dat “

Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie ”.

Artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven stelt dat “Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten onder meer rekening met:

- het familie- en gezinsleven;*
- de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement ”.*

Er dient te worden vermeld dat er op de Belgische Staat een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 8 EVRM.

Art. 8 E.V.R.M. is van openbare orde en direct toepasselijk in het intern Belgisch recht.

De RvV oordeelt in zijn arrest nummer 56.201 van 17 februari 2011 dat in de eerste plaats dient te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of er sprake is van een onrechtmatige inmenging. Hij plaatst zich hiervoor op het tijdstip waarop de administratieve beslissing is genomen. Aangaande de begrippen privé-, familie- en gezinsleven stelt de RvV: “Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie."

De RvV wijst er hierbij ook op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, er in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen "bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden" moeten worden aangetoond. Hierbij wordt verwezen naar het arrest Mokrani t. Frankrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 15 juli 2003. Bij de beoordeling van het bestaan van een gezinsleven wordt rekening gehouden met alle indicaties die worden aangebracht, zoals het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen familie (RvV 24 februari 2011, nr. 56.665; RvV 25 februari 2011, nrs. 56.778 en 56.792; RvV 4 april 2011, nr. 59.214).

2. Verzoeker kreeg bij de bestreden beslissing toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, 6° van Vreemdelingenwet echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard. Dat verzoeker echter zinnens was diens verblijf te regulariseren.

3. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken op zijn minst geen zorgvuldig onderzoek verricht.

Ingevolge het zorgvuldigheidsbeginsel moet de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de vreemdeling moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt als volgt : "Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Betrokkene heeft verder niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.."

Overwegende dat verzoeker geen visum nodig had voor België.

Overwegende dat verzoeker een feitelijk gezin vormt met mevrouw L.V.F. en 2 kinderen.

Overwegende dat verzoeker in België aan het werk is gegaan met het oog op het financieel ondersteunen van zijn gezin.

Dat verzoeker niet meteen de correcte stappen ondernam teneinde zijn verblijf te regulariseren.

Dat verzoeker teneinde armoede te vermijden de nodige stappen zette op de Belgische arbeidsmarkt.

Het is de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 74/11 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Het inreisverbod van 16/02/2022 werd door de verwerende partij, zoals hierna zal blijken, niet afdoende gemotiveerd.

Deze summiere motivatie kan niet in aanmerking worden genomen :

Een loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker niet onmiddellijk een document kan voorleggen waaruit een legaal verblijf blijkt, is manifest onjuist en minstens volstaat een dergelijke motivering niet.

Dat het onder geen enkel beding de bedoeling zou zijn voor verzoeker om de Belgische staat te misleiden dan wel zich te willen onttrekken aan enige dienstige vaststelling.

Dat verzoeker door eens samenloop van omstandigheden zijn verblijf nog niet kon regulariseren.

Dat voor verzoeker in casu het doel de middelen heiligde, gelet op een dreigende verarming van het gezin diende hij een job te vinden.

Dat verzoeker op korte termijn wel degelijk de nodige documenten had kunnen voorleggen dewelke een vermoeden doen ontstaan als zou het verblijf van verzoeker in casu niet illegaal zijn.

Dat bovendien verzoeker het grondgebied op vrijwillige basis heeft verlaten en er op dat vlak onder geen enkel beding sprake is of is geweest van enige intentie tot onderduiken of onttrekking aan de overheden of bevoegde administraties.

Dat verzoeker daadwerkelijk gehoor geeft aan beslissingen van de administratieve overheid.

Dat echter geen genoeg onderzoek werd gedaan door de Belgische Staat naar een schending van het art. 8 EVRM.

Dat immers geen verder onderzoek werd gedaan naar het gezin van de verzoeker. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153). De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij met andere woorden in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven¹. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidscontroletoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

“Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen”.

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onvolledig zijn en falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

De bestreden beslissing impliceert dat Verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder geldig document en dat het weinig waarschijnlijk is dat Verzoeker geen vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de bestreden beslissing in een summiere motivering stelt als zou verzoeker niet wensen mee te werken met de overheden of dit niet zou hebben gedaan.

Quod non, Verzoeker heeft wel degelijk meegewerkt met de overheid.

Verzoeker zal op heden het grondgebied vrijwillig hebben verlaten en derhalve gevolg hebben gegeven aan de administratieve beslissing die genomen zijn in zijn dossier.

Dat verzoeker geen beroepsprocedures instelt tegen het tussengekomen bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel tegen het inreisverbod, de bestreden beslissing.

Dat er derhalve nergens kan worden afgeleid als zou verzoeker de effectieve verwijdering van het Belgisch Grondgebied niet zou hebben aanvaard.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het vluchtgevaar/risico op onderduiken onvoldoende aangeeft en onvoldoende aantoonst dat er inzake geen andere maatregelen mogelijk zijn. (Cass., 27 juni 2012, P12.1028F, www.cass.be).

In casu stelt de Dienst Vreemdelingenzaken het vluchtgevaar/risico op onderduiken niet vast, zij baseert zich enkel op het gebrek aan bezit van reis en/of binnenkomstdocumenten van verzoeker. Er dient verder te worden vastgesteld dat er in hoofdte van verzoeker geen vluchtgevaar is.

Dat er onder geen enkele beding kan worden vanuit gegaan als zou verzoeker willen vluchten, en/of onderduiken voor de autoriteiten. Verzoeker heeft zich nooit aan enige dienstige vaststelling willen onttrekken

Dat de genomen administratieve beslissing diensgevolge disproportioneel is, daar waar ze verzoeker een inreisverbod van 3 jaar oplegt en het verzoeker op die manier onmogelijk maakt zich te herenigen met zijn gezin.

Dat er in dit dossier zelfs werd overgegaan tot vrijheidsberoving met alle psychologische gevolgen van dien en uit de genomen beslissingen nooit duidelijk is gebleken waarom niet eerder gekozen werd voor minder ingrijpende maatregelen, en diensgevolge schenden de administratieve beslissingen de motiveringswet van 29 juli 1991 (K.I. Bergen 3 mei 1996, Rev. dr. étr. 1996, p. 220).

Derhalve heeft de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien de in aanmerking komende belangen niet op een juiste wijze afgewogen om tot een weloverwogen besluit te komen waardoor het willekeurige wijze is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het weerhouden van een inreisverbod jegens verzoekende partij een schending zou uitmaken van zijn subjectieve rechten.

Dat verzoeker namelijk ernstig geraakt wordt in diens gezinsbeleving.

Verwerende partij heeft in casu aldus niet ernstig onderzocht of verzoeker daadkrachtige beweegredenen had voor haar verblijf in België en dit terwijl er aan verzoeker een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten zonder dat haar enige termijn wordt gegeven voor (vrijwillig) vertrek en haar een inreisverbod werd opgelegd van 3 jaar.

Dat er geen afdoend onderzoek werd gedaan naar de specifieke gezinssituatie van de verzoeker.

Dat het verblijf in een gesloten centrum voor verzoeker enorm zwaar heeft doorgewogen.

Dat verzoeker nu het Belgische grondgebied vrijwillig zal hebben verlaten en pas zal terugkeren indien er geen sprake meer is van een inreisverbod jegens zijn persoon en hij over een ondubbelzinnige en tegenwerpelijke verblijfstitel beschikt.

3. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing art. 8 E.V.R.M, artikel 74/11§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur."

3.2. De bestreden beslissing motiveert dat het inreisverbod wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet); enerzijds omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en anderzijds omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek vindt zijn oorsprong in het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 februari 2022 (bijlage 13), waartegen verzoeker geen beroep indiende. Deze beslissing is dan ook definitief. Waar verzoeker aanvoert dat er *in casu* geen sprake is van een risico op onderduiken, is deze grief in wezen gericht tegen het voormeld bevel. Doch dient de Raad op te merken dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het onderhavig beroep. In dit opzicht is het middel dan ook onontvankelijk.

Verzoeker betoogt dat hij op 25 februari 2022 het grondgebied op vrijwillige basis heeft verlaten en dat hij derhalve wel degelijk gehoor heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 februari 2022. Hierbij dient de Raad in de eerste plaats op te merken dat het bestreden inreisverbod dienstig steunt op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, er werd immers geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan. Daarenboven blijkt dat reeds meerdere bevelen werden afgeleverd ten aanzien van verzoeker, meer bepaald op 18 oktober 2019, 13 juli 2020, 24 maart 2021 en 22 december 2021. Verzoeker gaf geen gehoor aan deze beslissing waardoor er wel degelijk kan worden vastgesteld dat verzoeker geen uitvoering gaf aan een eerdere beslissing tot verwijdering.

Wat betreft de duurtijd van het inreisverbod, motiveert verweerder dat verzoeker aan het werk was zonder houder te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Daarenboven maakte verzoeker gebruik van een valse Portugese verblijfskaart. Gezien het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, acht verweerder een inreisverbod van drie jaar proportioneel.

In de eerste plaats dient de Raad op te merken dat verzoeker bovenstaande vaststellingen in wezen niet ontkent. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij aan het werk was om zijn gezin financieel te ondersteunen en dat hij van plan was om zich in orde te stellen met de verblijfswetgeving. Verzoeker had op korte termijn wel de nodige documenten kunnen voorleggen. Sinds de afgifte van de bestreden beslissing heeft hij echter de mogelijkheid gehad om de nodige verblijfsdocumenten over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Er blijkt niet dat door verzoeker dergelijke documenten op heden werden voorgelegd. De Raad acht het niet onjuist of overhaast om te stellen dat verzoeker aan het werk was zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging en daarenboven in het bezit was van een valse verblijfskaart.

Waar verzoeker aanvoert dat er bij de afgifte van het inreisverbod geen rekening is gehouden met zijn gezinsleven, dient de Raad op te merken dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewezen wordt op artikel 8 van het EVRM. In het kader van de vragenlijst hoorrecht verklaarde verzoeker dat hij samenwoont met zijn partner en haar kinderen. Verweerder erkent dit, doch wordt er gemotiveerd dat de loutere samenwoning niet beschouwd kan worden als afdoende bewijs van een duurzame feitelijke relatie. In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker enkel dat hij wel degelijk een gezinsleven onderhoudt, doch legt hij geen concrete elementen voor ter staving van zijn betoog. De Raad dient op te merken dat het niet ter betwisting staat dat het *in casu* gaat om een situatie van eerste toelating tot verblijf op het grondgebied en dat verzoeker zich er steeds van bewust was dat het opgebouwde gezinsleven precair was. Op basis van zijn summier betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat er *in casu* sprake is van hinderpalen die een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in de weg staan en die tot een positieve verplichting zou leiden in hoofde van de Belgische Staat. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Op basis van het bovenstaande en gelet op de elementen die eigen zijn aan de zaak, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om een inreisverbod op te leggen van drie jaar. Minstens wordt het tegendeel niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT